اعلان

ګرانو او قدرمنو لوستونکو پښتو ډاټ نیټ د دې کتاب سره ډیره
خواري کړې ده او په ډیر عاجزانه طور ئې تاسو ته دَ مطالعې په
غرض ډالۍ کوی د دې کتاب بې اجازت نقل کول ، چاپ کول یا
زمونږ نسبت ترې لرې کول نه صرف دا چې اخلاقی جرم دے بلکې
ډیر سخت منع دی

پښتونستان
پښتو ډاټ نیټ

Distribution ,posting or copying is strictly prohibited
without written permission of Pukhto.Net

Pukhto.Net

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

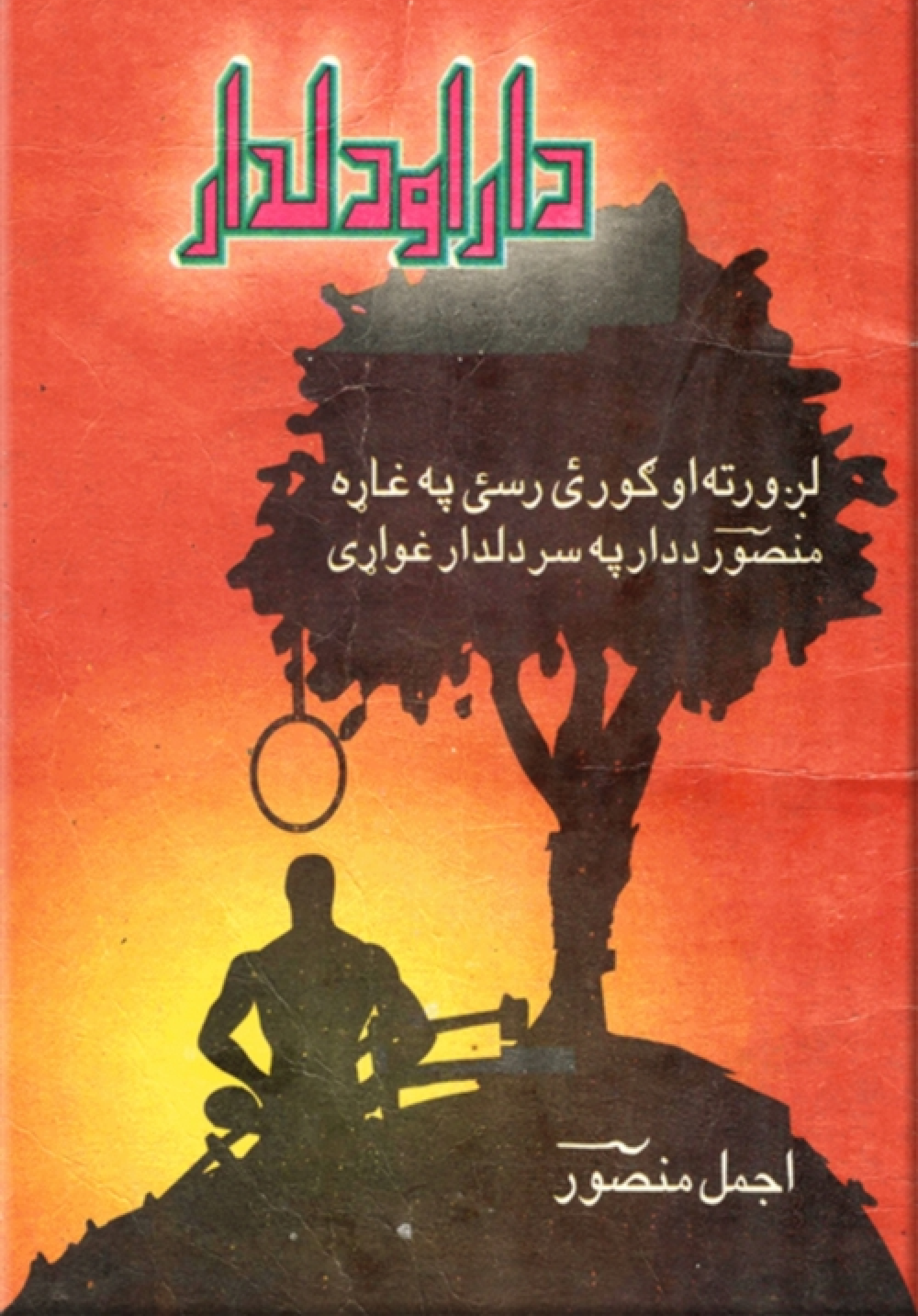

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول حقوق په حق د مصنف محفوظ دي

د کتاب نوم ———— دار او دلدار

د لیکوال نوم ———— اجمل منصور

کتابت ———— محمد رسول پښتو اکیډمي

سرپانه ———— ذوالفقار علي بهټو (پرنسپل) ډگوسهره

شمیر ———— پنځه سوه

د چاپ کال ———— نولس سوه اته نوي

قیمت ———— ۳۰، روپۍ

خرونکي

کالج بك ډپو تورپي (صوابۍ)

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه

لیاقت تصور، صادق حسین صادق، امان الله راهي، شعیب ساګر، جهان زیب سهیل - آصف خان خلیل، محمد اشفاق اشفاق، عباس هوتي، مامون رشید رشید، پروفیسر عارف خټک او ابن یار یوسفزي.

دا هغه ښاغلي دي چې زه يې دې کتاب چاپ کولو ته رو پاړولم زما حوصله يې یو په دوه کړه.

عطاء الرحمن زهیر - ابن یار یوسفزي

ذوالفقار علي دوسهره او سید افضال شاه (سادات ګرافکس لاهور) چې زما د دې کتاب سرپاڼه يې هم جوړه کړې ده دې ښاغلو ما سره په دې کتاب کښې هم مرسته کړې ده.

ګران مشر نورالبشر نوید او ښاغلي همېش خلیل دي دواړو زما په دې کتاب خوګو کښې لیکلي دي - زه د دې پوره ته ذکرشوو ملګرو او مشرانو سره د سید قیوم - افتخار احمد (کالج بک ډپو توپي)

د نورو ټولو غړو هم ډېره، ډېره مننه کوم چې زما حوصلې يې او چتې کړې.

اجمل منصور

شهیدان (توپچه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

منصور - دار او دلدار

د پښتو شاعري کښې بعضې زاړه اصطلاحات د نوو حالاتو او واقعاتو په حواله دومره په تکرار سره بيانيږي چې هر څوک د غه اصطلاحات يا واقعيات زاړه دي خو د نوي دور شاعري په داسې انداز بيان بيان کړي چې لوستونکي له خوند ورکړي - په دغه کښې منصور او دار په پښتو شاعري کښې د حالاتو د قدغنونو د نفي کولو له پاره په شدت سره بيانيږي -

زمونږ د نوي دور يو ماشوم شاعر اجمل منصور خو په مجموعي توګه د خپلې شاعرۍ علامت هم دار او دلدار ګرځولے دے - او د غني خان د خلې دې خطاب سره ئې ښې انصاف کړے دے - اجمل له د منصور خطاب غني خان ورکړے دے - لکه چې هغه ورته ښې د خپل دې شعر په آئينه کښې کتلې دي -

منصوره څکه خو په دار او ختې
چې د آشنا راز دې خبرو له يو ړه

اجمل منصور په پښتو شاعرۍ کښې د دار او دلدار استعمال د علامت په طور کړے دے او هغه ټوله شاعري مجموعي طور په دغه خيال رنګينه ده - زه ځاني طور د اجمل منصور د لږ عمر

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شاعرۍ په حقله دا په دعوه سره وایم چې د ماشوم د حالاتو جبر د وخت نه وړاندې ذهني او شعوري طور بالغ کړے دے چې هغه په داسې ماشوم ژوند کښې دومره ژور فکر لري. حالانکې دا جمل منصور د عمر هلکان فقط د کرکټ یا نورو لوبو شوق لري خو دا مشاغلے د پښتو او پښتون وظیفه کوي یو ویښ احساس رسانظر او پښتون شعور لري. زه دده شاعرۍ ته الهام وایم ځکه چې په داسې عمر کښې داسې آمد ته نور څه و نبلے شي؟ زه د روایت مطابق د هغه شاعرۍ ته دعا نه کوم د هغه ژوند ته دعا کویم چې خدائے ورله ژوند ورکړي نور به څه به رو ویکي.

نور البشر نوید

افغان کالونۍ پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ذوالجلال"

قبلو نکے د هر سوال دے ذوالجلال
بل څوک نهٔ دي ذوالجلال دے ذوالجلال

نهٔ د چا نه دے پیدا نهٔ ترې پیدا دي
نهٔ بدلیږي په یو حال دے ذوالجلال

نهٔ په چا باندې يې کار نهٔ يې غرض شته
نهٔ سجدو ته مولیوال دے ذوالجلال

هغه خلق په ژوندوني جنتیان دي
چې د چا نه هم خوشحال دے ذوالجلال

د منصور د دار په سر به دا اوازوي
سیال يې نشته دے بې سیال دے ذوالجلال

ماښام مال

نیل چوپال

۹۲-۳-۱۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د نوي کال سحره"

په پښتنو کښې به غیرت، مینه او توان راولي
د رقیب خېلو په محلت کښې به خزان راولي

په ژبه گونگ دي شمه بل که درنه سوال اوکړمه
د نوي کال سحره ماله به جانان راولې

۳۱-۱۲-۹۲
ما ځیگر مال
خپل چوپال

ستا د مینې په محفل کښې چې داخل شوم
ایله اوس په انسانانو کښې شامل شوم

دا چې مخې اول ماته په ولاړه وو
نن یې زه در کښې ولاړیمه سائل شوم

ستا د مینې نه به زه څنګه لاس واخلم
ستا وفا وه چې د دنیا سره واصل شوم

اوس د جانانه ګیله اوکړمه جانانه
زه د خپل ارمان په خپله چې قاتل شوم

د منصور په یارانې دې یقین اوشو
د دین په وخت دې جانانه را نازل شوم

۹۲ - ۱ - ۳
پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

ظاهره که په غم باندې غمجن زماجانان دے
والله چې بې وفا او دروغژن زماجانان دے

پرون مسکے مسکے وو د رقیب په خوا کښې ناست وو
نن خوا، خوا ته مې کښېني جوړ پدمن زماجانان دے

د وخت قافلو راشئ یو تپوس درنه کړو مه
د ستاسو خېمنتوب دے که خېمن زماجانان دے

خپل عقل پرې تمام کړم په مطلب يې پوهه نه شم
او ستاسو نظر په کښې لا بې فن زماجانان دے

منصوره چې يې کله په غزل کښې نامه واخلم
په دې خبره مانه ګیله من زماجانان دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهٔ یار رضا شهٔ نهٔ زړهٔ صبرېږي
هر یو ارمان مې دلته قتلېږي

رولیدل ډېر مې په میکده کښې
چې په لمن ئې مونځونه کېږي

دا کوم انصاف دے وه ساقي جانه
څوک ورته ګوري او څوک مستېږي

په دې کښې هم لا ملګري وائي
زړګے کړه صبر چې هر څهٔ کېږي

زړګے مې روچوي غمونه زور کړي
د نجیب مرګ چې ماته یادېږي

زما په خیالي جوړ لېونے شو
منصور یو ګوټ کښې ځانله ګوډېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ښکلی یار مې په نظر نهٔ راځي
دُنیا دې واخله چې دلبر نهٔ راځي

ډېر صبر اومې کړو په صبر نهٔ شوه
روژه مې تېره کړه اختر نهٔ راځي

پرون وعده ئې د ماځېګر کړې وه
تیرې خورې شوې ماځېګر نهٔ راځي

ساقي و بُل دا ته چې دننه راشه
د مېخانې نه څوک بهر نهٔ راځي

په زړهٔ غمګین یم بې وصاله داسې
لکه چې شپې پسې سحر نهٔ راځي

د جانان غم لېونے کړمه منصورهٔ
په ځان د دروغو مې باور نهٔ راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي جنتونه به بدل په شونډو
ملاکه خله کښېنوه یوځل په شونډو

رشید[1] په څېر مجروح[2] په سترګو ټېکي
هیڅ اوسه یسکه تکل په شونډو
په تخیل کښې لېونتوب راوخلي
کله چې راشي غزل په شونډو
غاصب مې څکه ګنهګار بولي
ما ته دې پاتې شیشې محل په شونډو
پرون یې ماته وویل خپل ګناه ده
نن یې شراب څښله بېدل په شونډو
غوښې زړګ شي په ما ورېښم
اجمل چې خله بدم د اجمل په شونډو

ماموون رشید رشید ۲- مشتاق مجروح یوسفزی

(c) ketabton.com: The Digital Library

د منت د ساقي جام دے
ميخانې ته مې سلام دے

موږ د ژوند په ژرنده دل يُو
که کوډګران دے خو ناکام دے
دا چې يو سبل پسې ژاړو
دا پښتو ده دا اسلام دے
په ممبر باندې چې ناست دے
هم ساقي دے هم امام دے
دا چې لاس کښې يې جام دې
بوډا شوے جوړ خيام دے
اريانه چوک کښې زوړند دے
په منصور هاغه الزام دے

يار مقطې نه مخکښې ووې
د پاګل منصور کلام دے

د ښکلي په لیتون کښې مې خیالات خوارهٔ وارهٔ شول
رول که لږ شان کم وو خو اوس زیات خوارهٔ وارهٔ شول

جانانه ستا دولت، زما غربت او د عشق په لار کښې
شي ګرانه به که د غه تضادات خوارهٔ وارهٔ شول
وطنه وایه څنګ به مې له تا نه زړګے بېلهٔ شي
منګرې چې مې تمول په امارات خوارهٔ وارهٔ شول
ماوې یار نه به یو، یو سوال کوم چې سبا شي
بېګا چې په ماز غو کښې مې سوالات خوارهٔ وارهٔ شول
مابڼ مې اباسین ته په سکو کښې داسې ووې
تنها شوم چې تمول ښکلي په سوات خوارهٔ وارهٔ شول

جانان به ئې هم اوري هم به وائي په سرو شونډو
منصوره که نړۍ کښې دې ابیات خوارهٔ وارهٔ شول

پېښه ۲۳-۳-۹۳

خپل چوپال

(c) ketabton.com: The Digital Library

مانه چې څان ستا په جمال کښې ورک شي
لکه د ستورې نور هلال کښې ورک شي

تسبې د لاس ونه چې او غور ځېږي
زړه د مستو حورو خيال کښې ورک شي
زما زړګی څه لېونے غوندې دے
يار سره هم په قيل وقال کښې ورک شي
يار مې رقيب ته وئې يو دا څه کوه
دا لېونے به پشکال کښې ورک شي
ستا د جلوې د ليدو تاب نه لري
کنه مشين دې په وصال کښې ورک شي

د چا ځنګل ورېل کښې نه دو کېږي
منصور د غونډې زنې خال کښې ورک شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چا زلفې لو یول هم فنکاري ده
د چا شونډې پښکلول هم فنکاري ده

د حسینو ژړول هم فنکاري ده
د حسینو خندول هم فنکاري ده
تش دا نه چې ارمان اووژني فنکار شي
دا نخوبونه تښتول هم فنکاري ده

ګوانه دا ګوډې د هر چا زړه نه دي
بلا زړونه دړدول هم فنکاري ده
یا ربه ګاه خندا کښې ووېل منصوره
ستا په شان غزل ویل هم فنکاري ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

رانه د کلي ماځیګر پیا تې شو
هغه منګي هغه ګودر پیا تې شو

خنګه منزل ته ذر ور ورسیږم
چې نیمه لاره کښې د سبر پیا تې شو
آخر پښتون یم میلمه خنګه وشرم
د یار غم کور کښې د ځیګر پیا تې شو
اشنا زما د سره ګوزنه کړو
د عشق پېټي مې په سر پیا تې شو
هسې نه خلق پرې خبر شي سبا
ستا د کور خوا کښې مې څادر پیا تې شو

پیا ګل منصور په جانان هر څه بائله
تش د لفظونو جادوګر پیا تې شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ورتلو یم خو درا تلو نهٔ یمه
ځکه د یار چم ته د تلو نهٔ یمه

اختره پام کوره په ما را نهٔ شي
لا د اغیارو د سیالو نهٔ یمه

ستر ګو مې ستر ګو نه شراب څښلي دي
ساقي عادت دي د پیالو نهٔ یمه

څله مې سوره اوس په کټو اولي
اوس دې د ذرهٔ نه دو تلو نهٔ یمه

منصوره ما باندې ازمېښت مهٔ کوه
ستا په شان دار ته د ختلو نهٔ یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بس که د وفا سند رې مه وایا
چپ شه بې وفا سند رې مه وایا

یو ځل مې د زړه نه ووباسلې دے
بیرته د اشنا سند رې مه وایا

دا مې سرمایه ده د دې سترې ژوند
څه وایې چې دا سندرې مه وایه

غلې شه ساه واخله په توله کلي کښې
جوړه شوه غوغا سندرې مه وایا

څه مې ماته نه ژبه چاړې دے نه ده
یادوې چې زما سندرې مه وایا

نن ګل محمد دا سې وې منصوره چې
تا کړمه رسوا سندرې مه وایا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما نه زړګے د سترګو رپ کښې ورک شو
دا لېونے د سترګو رپ کښې ورک شو

زما د کلي ښکلا پاتې نهٔ شوه
ګودر منګے د سترګو رپ کښې ورک شو
چې زما بربتو سره رو نغښتلو
ستا مېنځګے د سترګو رپ کښې ورک شو
بېګاه چې ما پرېنه خُله کېښوده
سُور اننګے د سترګو رپ کښې ورک شو
یاد مې لا ګُل زلفو کښې اېښے نهٔ وو
چې پسرلے د سترګو رپ کښې ورک شو

چې ما منصوّر د ځانه خوږ ګڼلو
هغه لالے د سترګو رپ کښې ورک شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شونډې دې مه چیچه غاښونو کښې پاګل به مې کړې
سپوږمۍ مخ پټ نکړې لاسونو کښې پاګل به مې کړې

کله زغمې شم ستا خندا د رقیبانو سره
بیا راله مه راځه خوبونو کښې پاګل به مې کړې
راته په خط کښې د اغیارو ذکر څه له کوې
پردي وطن پردو ښارونو کښې پاګل به مې کړې
دومره عادت دې کړم جانانه چې کمے رونه کړې
په خپل ستم خپلو ظلمونو کښې پاګل به مې کړې
زړګیه هره دې منم خو دا زما واوره چې
ګلونه هېر نه کړې دردونو کښې پاګل به مې کړې

ساقي منصور یمه شراب غواړم خمار غواړمه
راته روبه ماچوؤ جامونو کښې پاګل به مې کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم
"ګل"

تهٔ مې د زړګي ګل يې
تهٔ مې د پټکي ګل يې
مانه ورکېدے نه شې
تهٔ د پسرلي ګل يې

ستا وُنه چنار چنار
ستا ژوندون خُمار خُمار
ستا خندا بهار بهار
زړهٔ زما بيمار بيمار

تهٔ د ليونې ارمان
تهٔ د ليونې ګل يې

څوند دې زلميتوب کوي
څوند مې ليونتوب کوي
زړهٔ په زلفو خوب کوي
سترګې مُسکيتوب کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شونډې دې غوټۍ غوټۍ
یاره ګلابي ګل دې

سرې شونډې انارلرې
ګل ورین رُخسار لرې
تور اوربل تار تار لرې
غاړې بانډې هار لرې

ما منصور دهوکه نهٔ کړې
وه ګله واقعي ګل ئې
ما نه ورکېدے نهٔ شې
ستهٔ د پسرلي ګل ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پچې مې په ښه نهٔ راځي
نوم بې په خله نهٔ راځي

مادرته ووې کنه
مره هغه نهٔ راځي
هغه معلوم دے ماته
په نیمه شپه نهٔ راځي
مونږه قتل ساندې وایو
مونږ له تپه نهٔ راځي
یاره کهٔ هر څهٔ ووے
ماله غصه نهٔ راځي
پښې به مې ماتې شي خو
ستا په کوڅه نهٔ راځي

منصوره ستا په وړاندې
خدا ښکو گیله نهٔ راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساه

چې دې وینم ویلې کېږم چې دې نهٔ وینم سوزېږم
زهٔ ترکومې په سوزېږم زهٔ ترڅو به ویلې کېږم

زهٔ د ژوند او مرګ په دا سې بریډ ولاړ یمه زړګیه
که ساه اخلمه قتلېږم، که ساه نه اخلمه مړ کېږم

(c) ketabton.com: The Digital Library

"حسين جنت"

نن ئې هر يو چوپال سوزي
نن ئې هر ځے نړېږي
هره پېغله ئې سرتوره
د سر تاج په کټ غورځېږي
د مور پلار په مخ کښې ياره
زوے په سرو وينو لمبېږي
چې د کوره وتې نۀ وه
هغه پېغله سرتورېږي
پښتون ورک پښتون تالا شۀ
د نجيب سنګر ورانېږي
خدايه ولې، خدايه ولې
په موږ دا ظلمونه کېږي
د دوزخ په سرو لمبو کښې
دا حسين جنت سوزېږي
هر ځائے چغې دي سورې دي
زما هر چوپال ورانېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ګُل د وطن شو خاورې
ګولۍ هاغسې چلېږي

زلمي سره ښار سې کښي
خپل وطن ته واده کېږي

نه خو ډول شته نه سُرنا شته
نه زما پېغلې ګډېږي

د رقیب په ساز شو نو
پښتون د هر ځائے تالا کېږي

نو خدایه ولې، خدایه ولې
په مونږ د ظلمونه کېږي

د دوزخ په سرو لمبو کښي
د حسین جنت سوزېږي

پېښور ۹۷ - ۳ - ۱۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

وختونو د ستم په لاس وهلي یو موږ دواړه
حسینو په دردمن زړه دردولي یو موږ دواړه

هر چا زموږ په غم د خوشحالۍ ټمبل وهلے
د هر چا په خفګان تل ژړېدلي یو موږ دواړه

رېبار ړو ما د یار د کور چنه پرېښودې نهٔ ده
رقیب کهٔ د جانان چم کښې کنځلي یو موږ دواړه

زما ځکښې جانان ته د جانان په ځکښې ما ته
کنځل مهٔ کړه یو بل ته نازولي یو موږ دواړه

تش نوم مو یو شان نهٔ دے په کردار کښې هم یو شان یو
منصوره یار له دربا ندې ختلي یو موږ دواړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلقو شراب څښل تا توبې اوویستې
څکه ساقي د میکدې اوویستې

زه دې خبر نه کړم دوا لوتلې
څنګه په چل چل کښې دې پښې اوویستې

شیخ چې د ترکو په محفل ورګډ شه
روګوره غاړې نه یې تسبې اوویستې

غربته روک شې دلاسه هغې
راته د لاسونه کړې اوویستې

تا به منصور غوندې په دار اوخیژې
که دې جانان نعرې اوویستې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مابڼ

وه د کالام غېږه کښې لوئ شوي يه
خوب وینم کهٔ تهٔ وے چې مابڼ ته ځو

جیب کښې یو پیسه درسره نشته دے
هسې تش په خُله وے چې مابڼ ته ځو

زهٔ درسره لار بانسې قدم نا خلم
څنګه تهٔ لا ځهٔ وے چې مابڼ ته ځو

څنګه د یخنی نه ګوګله شوے یُ
بیا به را ته نهٔ وے چې مابڼ ته ځو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا وشپل چې په سینه کښې مې ګوګل دے
دا ګوګل نه قتل ګاه ده سور مقتل دے

ته پرون سیرې کړې وان چې چم ته دا غلے
چا وشپل چې ستا محبوب چا وې پا ګل دے
پښتې چې سترې شوې نوزړه ته ئې وشپل چې
ستا منزل ته زړه لا نور څو مره سزل دے
ستا نښانښت نو ورځ تر ورځه سپوا کېږي
زما عشق څو د غربت په زړند ه دل دے
ز لمیتوب ته د سرو شونډو ارمان پرېږده
دې ارمان مې ایله اوس اخستے پل دے
دا سې کس سره په لار باندې روان یم
چې د حق غو بنتنه کړمه وائي غل دے
د غزل د پېرمخ تګ د عوېدار څوک دي
د غزل ژوندون په چا باندې غزل دے
د منصور غونډې په دار څوک زوړنن نه شول
دېخوا نه اوس د عشق قانون بدل دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

جټ يم ساده يم کليوال يم
ته د ښېښ محل زه د چوپال يم

ټولو ته يو شان ټول را ته يو شان دي
ستورے يم نمر يم هلال يم
اوسه پورې چېل د وتو سنه راځي
زړه چې اخته کړے په جنجال يم
اوس مې ماتې اوسنله پوهه شوم
ياره باکمال نې بې کمال يم
پاڼې مې غېرت د تاريخ ډکې کړې
نر يم پښتون يم ننګيال يم
سر بېر، ګرېوان سېرې پښې ابلې پښې
ستا مينه کښې داسې په بد حال يم

اوکړه ما منصور باندې زښېښت ګله
ستا د پياره دار باندې خوشحال يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوی کال دې مبارک شه

اوس په تلو کښې دا غورځېږي
قدم اخلي ورته ويښېږي!
د جانان ويښتهٔ سپينېږي
کال په کال چې بوډا کيږي
زهٔ به څنګه ورته ووايم
نوی کال دې مبارک شه

د ګوډه ماشوم مانی
دا چې وسه د خوارانی
چې دودې پسې ژړيږي
چې يې خوله نهٔ راټولېږي
زهٔ به څنګه ورته ووايم
نوی کال دې مبارک شه

چې پالش پالش نعرې کړي
ماله زړهٔ زدې زدې کړي
په مخ اوښکې يې بهيږي
د چا زړهٔ پرې نهٔ خوږيږي
زهٔ به څنګه ورته ووايم
نوی کال دې مبارک شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا نرۍ نرۍ څاڅکي

دا وړې وړې پاڅکي

د ځنۍ نه چې د پېښيږي

په جامو کښې نه ښېږي

زه به خندکه ورته وويم

نوې کال دې مبارک شه

دا چې ناست دې په بازار کښې

ټولې خبرې په لويه لار کښې

څوک د دې په حال خبريږي

چې په دې به څه تېريږي

زه به خندکه ورته وويم

نوې کال دې مبارک شه

نوې کال چې راروان دې

دې کښې مانه يار روان دې

يار چې مانه جدا کيږي

ور پسې مې زړه خوږيږي

زه به خندکه ورته وويم

نوې کال دې مبارک شه

د منصور زړګې پاګل دې

د ځا مينه کښې ګهاټل دې

دم درود يې نه چليږي

چې په يار پسې درديږي

زه به خندکه ورته وويم
نوې کال دې مبارک شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بچې مې زړګي ته رانزدې جانان دے
په شانتې سپین د فالودې جانان دے

زړګیه بس که دومره مۀ خوبیږه
غنچې کښې د لبې شان مودې جانان دے

چې دې د زړۀ د رنځ طبیب نۀ شو لو
زما په خیالې بې فائدې جانان دے

پرون یې ماته ویلې را به شمه
نۀ شوه معلومه بې وعدې جانان دے

منصوره داسې ساقي جانان وویل!
مُلا د نخوارې عقیدې جانان دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

که مستي مې راوستلې شي بهار کښې
د زړګي ویښي به اونولم ګلزار کښې

ستمګره یاره کله به لا درومې!
تور د سترګو مې سپینې ي انتظار کښې

شهزادګۍ د شپېره غونډ په ما خبر کړئ
د یوسف پشان بدحال شوم کړمار کښې

که زمونږ کلي کښې داسې محل نشته
چا سپیاکي دي تیلي ستاسو ښار کښې

ما ته یودي لیونے یمه منصور یم
فرق نه کوم په دار او په دلدار کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چپ به شم زړګیه اوس به څه وایم
چاچاته حالونه به د زړه وایم

بیا جوړې رقیبو لمسولې دے
یار باندې مې بد لګي که ښه وایم

زه چې ستا غمونو لار کښې پرېښودم
اوس به کُله چاته پښتانه وایم

سرې وینې روانې مې د ژبې شي
چاته چې داستان د بېلتانه وایم

څوک چې پردی ژبه کښې خبرې کړي
زه منصور هغو خلقو ته مړه وایم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښتا به رولیکم رنګین غونډې غزل سپرلیه
زمونږ په سیمه باندې بیا راشه یو ځل سپرلیه

ستا په ورتګ باندې محفل چې سپېره شوې وُ ټول
راشه روښانه که نن بیا هغه محفل سپرلیه

کهٔ وي ساقي، کهٔ جام، جانان وي بې لتا سپرلیه
والله چې نهٔ کوي قرار پکښې ګوګل سپرلیه

په کوم محل کمو ماڼو کښې چې ستا هُوا نهٔ لګي
خاورې دې شي هغه ماڼۍ هغه محل سپرلیه

پرون ربیار چې راله ستا د راتلو زیرے راکړو
لا یم تر روسه په انتظار باندې رحمل سپرلیه

د آزادۍ په ورځ ښته ۱۴-۸-۹۳ سحر مال خیل چوپال

(c) ketabton.com: The Digital Library

هله به وي به رقيب په چل رو ول شي
چې داخل زما جانانه په مقتل شي

تا ته هله به د بل احوال معلوم شي
چې سوري سوري د ننه په ګوګل شي

اې صابره ته به څنګه صبر اوکړې
چې په تو تو، توقو کښې يې د زړه غل شي

مُلا جانه تا نه هم به جنت هېر شي
که روده چرته د ښکلي په څنګل شي

ته اجمل پوره اجمل نه يې اجمله
ته اجمل به هله شي چې سم اجمل شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه منصور په زړه ملال یمه د ترکو
هم په طمع د وصال یمه د ترکو

عاشق کښې به څوک کوم یو سوال وکړي
زه سر سنګې د هر سوال یمه د ترکو

دنیاوي کار سا نه نه کیږي یارانو
چې اښتې په جنجال یمه د ترکو

چې په مخ ئې د ویښتو خطونه راشي
ډیر خندې په د غې حال یمه د ترکو

دا چې ما رحمان د ځان په څوا کښې کښېنه
محلتي او کلیوال یمه د ترکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړګی غواړي لا ل خونې مړ وښې اوسېدل
نور مئنه کښېنې زمانه ربادوکښې اوسېدل

پرېږدمه کړه زړګیه که دا سخته پتا راغله
حسرت مې دے دیار تورو لګمتو کښې اوسېدل
روکښېږه ملاجانه نور دې نهٔ وړه وعظونه
دیار سره کوم به مېکدو کښې وسېدل
لږ ترس په ما اوکړه غنم رنګیه جانانه
ترخوبه زهٔ کوم ستا په کوڅو کښې اوسېدل
مظلوم باندې چې ظلم ته غیرت وائي ملګرو
ځم نور نهٔ کوم دلته پښتنو کښې اوسېدل

منصوره پوهنیه ځان په یار باندې قربان کړه
کهٔ غواړې د منصور په شان زړکوټو اوسېدل

یادګیرنه: دا غزل ما د ټي وي پروډیوسر مسعود شاه صیب
طرحه : اے عشقه زړهٔ مې خوښ کړل په سرمو کښې اوسېدل په طرحه
لیکلے دو -
نېټه ۱۹۹۴ء

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله کښې یې دا سې بل چې ځان له یارکړم
ستا نه نهٔ شم صبر بې له ځان به خوارکړم

دا زما کم عقلتوب نهٔ دے نورڅهٔ دي
بنګلے یارمې تل تېښ با سې زهٔ اعتبارکړم
رنګ مې زېړ وې پښتې مې رپې په بدحال یم
ستا په ورانې ګل مخیه چې ګفتارکړم
چې یوځل وائي زما نامه وا نغـلې
لېو نے یمه بیا هم دلدار دلدارکړم
پرون تهٔ هم زما مل وې ماسره وې
فتوی کړه نن دې ولې ګنهګارکړم

منصور دې باندې خوشحال یم تهٔ کړم نهٔ ئې
چې نړی کښې دې د نسکلو توبهٔ کاد کړم !

(c) ketabton.com: The Digital Library

څهٔ پیکه غونده کښې شپه ده
څو یار څوا کښې دے خوږه ده

ستا د زړهٔ نه به او نهٔ ځي
زما مینه پښتنه ده ! !
ځُم ورځم ډیوې بلومه
ستا فرقت کښې شوګیره ده
زما خُله کښې د یار نوم دے
رود شیخ په خُله توبه ده
زندګي زمونږه څهٔ ده
یو غزل دے یو ټپه ده

یار دې رانهٔ کړلو ربه
د منصور دغه ګیله ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

اے زما زړهٔ زما ځیګره څهٔ شوې
زما د زړهٔ نه ناخبره څهٔ شوې

زهٔ خو ژوندے یم ستاد مینې په نوم
د پیاکې مینې نه منکره څهٔ شوې
په هغې لوږه ورځ به اورکښې سوزې
وه د مونځونو سوداګره څهٔ شوې
صبا به ځه ځائے کښې دا پیغې آودم
اخر د لفظونو جادوګره څهٔ شوې
ښکته دے پیغلې نهٔ منګې په ترخ کښې
زما د خوار کلي ګودره څهٔ شوې

چې دې زما په زړګي لوټې کړلې
وائی منصور چې ستمګره څهٔ شوې

میاشتنی ریکوال
پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ به یا څهٔ کوم د روم و شام ښکلي
څوا کښې چې مې وي د بټګرام ښکلي

چې موتبره چا سره یاري نهٔ کړي
دا سي اموخته شول د اسلام ښکلي

ما سره کهٔ تا یاري پیالـلې وه
اوس به په دنیا نهٔ وو بدنام ښکلي

سوبڼ څو په کنځلو کښې هم نهٔ یادئ
نور څو کوي هر چا ته سلام ښکلي

دا چې وعده او کړي بیا يې ماته کړي
دا منصوره دے زما د قام ښکلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

"زما ژوند"

زمانه نور زما د محبت پښتنه مه کړئ
پتنګ په شان مې سوزېدو کښې مې ژوندون دے

رقیبه که هر څه او کړې صبر و لے مې ترې نه شي
د دې کو څو ملنګ یم د دې کو څو کښې مې ژوندون دے

زما د لېونتوب به درته څه او وېم جانانه
نه مرو کښې حساب ېږم نه ژوند و کښې مې ژوندون دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهٔ ئې شم چې ورکولے هغه شے غواړې
مانه مې زړګے د چا زړګے غواړې

اوس به بنهٔ په نړه مزدورې کوُم
ګُل چې اوسېدو له کورګے غواړې
د ستا په دولت ستا په محل نهٔ ده
مينه صفا زړهٔ صفا تندے غواړې
وينه د زړګي دې پرېنه اوشيندے
ځوک چې په ځېل کلي کښې سپرلے غواړې
څنګ به يارانه ورسره اوپالم
هر ما بنام چې خوله کښې رنګے غواړې
سل ځله مې اوباسهٔ د زړهٔ نه خو
نهٔ صبر بېږي بيا هغه سړے غواړې

ژوند يې ورله تول خاورې ايرې کړلو
اوګوره منصور ته بيا هغے غواړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا په یارۍ کښې بلا زړونو لمبې واخستلې
د بلا خلقو ارمانونو لمبې واخستلې

ځان ته په کمه خُله مالیار وائي زه بوے نه شوم
چې دې گلزار کښې سروگلونو لمبې واخستلې
ته خپل محل خپلې بمانۍ کښې ځنګ خوشحاله وسې
زمونږ د خوارو گرېوانونو لمبې واخستلې
په تاسو هیڅ نه کړي اثر د نیا رېي دردونه خلقه
زمونږ کابل کښې چوپالونو لمبې واخستلې
مخ په نقاب کښې پټوه ناترسه ظلم مه کوه
ستا په لیدو نو نظرونو لمبې واخستلې
ستا د وصال په طمعه طمع په ماڅه اونه شول
په ژوبل زړه کښې برهونو لمبې واخستلې
چرته به ناستې وي قیصې د درخانې به کوي
کوڅې بړوتي دي تنورونو لمبې واخستلې

عجیبه کار دے چې په تا هرو اثر نه کوي
د منصور آه سره دارونو لمبې واخستلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځومره ساده توب کښې دې هوښيار کړمه
ګله ! تا د ښکلو توبه ګار کړمه

راشه چې نن دا خبره سپينه کړو
زۀ به دې ترکمې انتظار کړمه
ما ته جوړ دپاسه پاګل نشته دے
تل په غنم رنګو چې اعتبار کړمه
کمه چې زخمي ئې در ته اوستايئم
کم، کم ستمونه به ئې شمار کړمه

ما ته ئې خپل ګناه په ګوته نۀ کړلو
زۀ منصور ئې چې ګناه په دار کړمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهېږم ما پرې کړې اعتماد دے
خبر نهٔ وم چې بُلبُل نهٔ دے صیاد دے

بې له تا نه سکه کور بغېر د مُوره
ستا په سرخوېږي دزړهٔ چو پال آباد دے
زهٔ چې ستا کوخې ته راشم په قرار شي
ویرژړلے زړهٔ مې هر ځائے کښې ناښاد دے
چې دا نهٔ وي پښتو څهٔ پښتانهٔ څهٔ کا
پښتنو کښې خو د کار شے اتحاد دے
هیڅ اثر پرې زما آه و فغان نهٔ کړي
زما مخکښې زما څپل اشنا شیداد دے

وه ربېباره نن پاګل منصورته وایه
ستا دلاسه مې ژوندون تباه برباد دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخر به شي په خپلو کړو پښېماني قاتلاني
ترڅو به ارمان وژني قاتلاني، قاتلاني

نازونه قاتلان او ادا کاني قاتلاني
ژوندے ارمان مي وژني خنداکاني قاتلاني

منت د رقته کوم کوډے له مانه لري نهٔ شي
زړګے مي خوښوي ستاسو پشاني قاتلاني

اثر په رېښته ګلابه زما آه فغان نهٔ کړي
بوځي مي قتل ګاه ته بې ايماني قاتلاني

منصور د دار په سر چغې وهي او داسي وائي
د دې نه سپوا نشته سزا کاني قاتلاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

نادان زړګي مي ستا دیدار غواړي
بیا سوزېدۀ په سُور انګار غواړي

مُلا صیب شا به دم درود روښایه
نیسل د تورو زلفو مار غواړي

سترګي یو څۀ وزړګے بل څۀ وایُ
زړګے قرار سترګي خُمار غواړي

په غوښتو نه په رخستو به کېږي
څوک چي په خپل کور کښي اختیار غواړي

لږ ورته وګورئ رسۍ په غاړه
منصور د دار په سر دلدار غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دزړهٔ په کور کښې مې لټولې ګله چېرته کښې وې
ما د خپل درد سندړ کولې ګله چېرته کېنې وې

ستا په سرو اېه ما د کوم ازمښت نه تېښته کړې
دنیا مې نه ته مې خپلولې ګله چېرته کښې وې

ټیکه بنګړي پانزېب مې وا چول وربل مې خورشو
ما ته راستولې وې همزولې ګله چېرته کښې وې

قسم د مینې په پاکیزه مقدسه نامه
ما په قدم، قدم یادولې ګله چېرته کښې وې

زهٔ لیونۍ ووم د وفا په مطلب څهٔ پوهېدم
جامې مې ستا کوټه کښې شلولې ګله چېرته کښې وې

منصوره پرېږده د یوې خبرې راکړه ځواب
چې په ماڼۍ خاورې امبارولې ګله چېرته کښې وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

داچې نهٔ دې درځي خواله غټې سرے دے
خوار زړګیه جوړې ستا خوښ شوے دے" دے"

د جانان مخ ګلستان برېتې ازغي دي
د ګلاب په شان ئې بوېو اسنګے دے

پښتون یاره د دې خبرې مهٔ کړه
وخت په مندړه رانه زغلي ګړندے دے

څهٔ کهٔ عمر ئې اوږیا کلونه تېر شهٔ
لا نحو فکر د بزمي بابا زلمے دے

زما بدې شي او خوا ته مې کېږي
دا منصور نحو عجیبه شان لېونے دے

سنګرو بس کړئ د وفا سندرې څله وائ
د لته د مینې او ښکلا سندرې څله وائ

زه خو زړه ستړی یم یارانو په قلار مې پرېږدئ
ماته د جام او د مینا سندرې څله وائ

په داسې رنځ باندې اخته یم چې طبیب جانان دی
د درد، پرهر او مسیحا سندرې څله وائ

رندانو نوش کړئ سر مې خوږ مازغه مې مه خوږوئ
خمار، خمار یم د آشنا سندرې څله وائ

زما په ژوند چې منصور نوم په تاسو ښه نه لګېد
زما په مرګ باندې زما سندرې څله وائ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غنم رنګې دې که تور دې او که سپین دې
ما ته څو یو د یوسف پشان حسین دې

دا زموږ د باغ غوټې په فریب وژني
د مالیار لباس کښې راغی څو ګل چین دې
څه بېرون څو باران لاړ وه کندې کړې
اې رب باره نن به راشي آسمان شین دې
خاورې ژوند کښې د مستۍ سندرې وایم
دا سبق راته ښودلې اباسین دې
ما پرون وېل چې نوم به مې ترې هېر شي
لا تر اوسه ورته یاد دې یار زهین دې

د اشنا د خلې کنځل ته چرته رسي
که غزل د منصور څومره رنګین دې

جانان په ستر شو د کوره بهرنهٔ را وځي
کهٔ د رقیبو د پېغوره بهرنهٔ را وځي!

ستا اواز پېژني پېښې د ملنګۍ مې کوره
روک شه رقیبه سپکه سپوره بهرنهٔ را وځي
د ښار ماڼۍ د لوګو ډک بازار زمانه لګي
هغه د ښار د لوګو شوره بهرنهٔ را وځي
زما مشال لکه د مړي دے د یار مینه کښې
سرے په خپله د خپل کوره بهرنهٔ را وځي
دا یو وېشتمه صدۍ څهٔ کهٔ دوه وېشتمه راشي
خو پښتنه ګورے سر توره بهرنهٔ را وځي

ساقي وېل چي دا منصور را ته پاګل ښکارېږي
په رضا څهٔ کوي په زوره بهرنهٔ را وځي

هم مې ارمانونه ستا کاته وژني

هم مې ستا قاتلې سترګې زړه وژني

خدائے خبر په روي باندې چا څه اوکړل

ګوره پښتنو ته پښتانه وژني

تا چې مې یادونه زړه کښې ووژل

کوم پښتون په کور مېلمانه وژني

تا که د زړه راز ووے په دار شولے

ما به هم د یار په طرف تله وژني

تا ته ګناه نشته دے پروا مه کړه

ما نو دا خپل زړه دا خپل ماغزه وژني

څه کنه هغه نو انا الحق ووې

ما څه کړي ما منصور په څه وژني

(c) ketabton.com: The Digital Library

"سمن"

د انور سید چراغ لوړ

خدائے دې لویه کړه بلبلې
مور او پلار ته نازولې
د طارق په مینه مستې!
د بخښو د زړهٔ غندلې!
د بابا په خځکنې ته هم
فرښتو نه ځنې ښکلې

کاش کهٔ ستا په شانتې ګل هم
زما کور کښې اوسېدلے

اے روښې اے نازنینې!
اے سمن اے ګل رنګینې
تهٔ په خپله ئې ښکلې مینه
بیا جامې مهٔ اچوه سپینې
د بابې د زړهٔ قرار ئې
د انور د بدن وینې

کاش کهٔ ستا په شانتې ګل هم
زما کور کښې اوسېدلے

(c) ketabton.com: The Digital Library

بخښو تا ته خوشحالېږي

چراغ ستا نه چاپېرېږي
ګلان ستا په خوا کښې خاندي
سپرلے ستا ځنګ ته ګرځېږي
اے سمن د هر چا زړه کښې

بس دا یو حسرت وسېږي

کاش که ستا پښانتي ګل هم
زما کور کښې روسېدے
ته یو ګل یوه غوټۍ یې

یو حسینه لونګکۍ یې

د حسینو نه حسینه

د رنګ کلي شهزادګۍ یې

ستا خندا سره سپرلے شي

څه عجیبه ښاپېرۍ یې
کاش که ستا پښانتي ګل هم
زما کور کښې روسېدے

اے زما د زړه مسکرې

اے سمن اے جادوګرې

ستا تصویر د مینې جوړ که

اے د مینې انځورګرې

ستا منصور په تا قربان شه

اے رو ښېرې اے جادوګرې

کاش که ستا پښانتي ګل هم

زما کور کښې روسېدے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي خوانږده خوانږده مې د قیصې خلق
څه رنګ دي لا ستا د ښارې خلق

تا چې مې ریښې ریښې ګرېوان ګنډه
وو په تماشه ټول د محلې خلق
ته چې ما سره په څنګ کښې اوډېږې
یم حېران په څه اخلي لمبې خلق
یو رقیب خو نه دے چې به پوے شي
څنګ به پوهوم دې د کوڅې خلق
یو ارمان ئې دوي له پوره نه کړلو
څله کړي خدایا تو ته سجدې خلق
دا راته د حورونه خوانږده دي زیات
دا زما د کلي بې اسرې خلق

مرګ نه د منصور روستو به او ګوري
هر ځائے کښې ئے او ستائي ښغې خلق

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت تېرېږي نه خپل کور کښې په ترخې خُلې
شي تمام جهان خوږ لے په خوږې خُلې

هر يو کس به ستا د ظلم مخ نيوے کړي
وه ظالمه تهٔ به چا چاله تېرې خُلې
آه زړګيه تار بښتيا وي زهٔ پياګل ووم
بې دستوکه نهٔ سمېږي داکږې خُلې
د رنصاف طمع به څنګه ترېنه اوکړو
چاچې کړې زموږ په وينو باندې سرې خُلې
زهٔ د لادو بادو پرېوتم زړهٔ ست دے
نهٔ هېرېږي مې سرې شونډې اواو مې خُلې

چې ښائسته ګلاب مستي کړي زړهٔ کښې وايم
کاش چې ښکل يې کړم منصوره په دې خُلې خُلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

"لږ شانتې صبر اوکړه"

نن تور کارغهٔ چې د بلئ د پاسه کان کان کول
نن چې سترګي مې خوړلے د دُرشل د پاسه
ساته خهٔ پته وه جانانه چې به تهٔ را درومې
ما خو نهٔ سر دے کومنځ کړے نهٔ مې لاس وینځلي
زهٔ خو لا هاغسې د بوال باندې څوکیا کې تیم
خوږه جانانه د وفا په خاطر صبر اوکړه !!
تهٔ ورشه کښېنه د چنار لاندې شپېلۍ غږوه
زهٔ به جامې اووینځم ځان له به کمڅی اوکړمه
تهٔ په شپېلۍ کښې غږ وه مې د ښائست سندرې

زهٔ به غوږيان پېتې ته بوځمه ګيا به اوکړم
تهٔ را پسې روستو چوکه په لاس رامنډې وهه
په شنو واښو کښې به اوده شو غوان به موږ اوتړو
تهٔ به شپېلۍ غږوې زهٔ به دې ستائم تپو کښې
خو
لږ شانتې صبر اوکړه دا سوپیاکې بره کښېږدم

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیڅ پوه نهٔ شوم خوار نصیب دې راله څله راکړو
خوار خودي کړم ذهن اديب دې راله څله راکړو

چې دې مئين کړم ستا مننه خو تپوس کنوُ مه
په محبت کښې دا رقيب دې راله څله راکړو
بېګا د مونځ نه پس يو خان دُعا کښې دا سې ووې
شاهي وطن کښې دا غريب دې راله څله راکړو
هم مې ارمان قتلوي هم مې پرهرونه چيړي
قاتل جانان، هوښيار طبيب دې راله څله راکړو
دلته شراب او څښم که واورم د خطيب خبرې
خدايا يو ځائې شراب خطيب دې راله څله راکړو

مُلا کړې ناسته د رقيبو په تولئ کښې ربه
منصور حيران يمه حبيب دې راله څله راکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کهٔ ستا خوښ نهٔ یم ستا د غم خوښ یمه
بغیرلتا د ټول عالم خوښ یمه

ستا په سر هرچاله ښبګړه کوم
ځکه خو زهٔ دې د ټول چم خوښ یم

مانه بغیر په چا ستم نهٔ کوې
خو زهٔ ئې هم په دې ستم خوښ یمه

قسم دې کړې مانه نهٔ جاروځې
غربته زهٔ دې جوړې سم خوښ یمه

چې د رقیب په سر څهٔ وښلې نهٔ شم
منصوره ځکه د صنم خوښ یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

قتل ئې کړم خو قاتلانې نهٔ شوې
سترګې په خپلو کړو پښېمانې نهٔ شوې

چې د هغهٔ نه مې ځان او نغاړلو
ښپې برغنډو په روانې نهٔ شوې
زړهٔ مې بوړا شهٔ نظر کار پرېښودهٔ
مراوې د ښکلې اداګانې نهٔ شوې
ما هر قدم ستا د قدم پښان کړو
افسوس دے تهٔ زما پښېمانې نهٔ شوې
ژوندګې څهٔ کوې ځوانې ختمه شوه
ختمې دې یاره سزاګانې نهٔ شوې

منصوره هسې دې ځان رو بائللو
د محبت لارې روښانې نهٔ شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښکې مې به مخ باندې راماتې شوې
تهٔ چې د وفا لاره کښې پاتې شوې

اوس به د مُلا د خوانه پاسمه
بيا د محبت سندرې زياتې شوې

ما چې پکښې خاورې په سر نوستې وې
نن هغه کوڅې زمانه پاتې شوې

نهٔ يې ځلا کېدلو څو مجبوره شو
اوښکې چې اشناته ننواتې شوې

کړې منصور خبرې د رقيب د چم
ځکه يې حوصلې د زړهٔ ميراتې شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ ګنهګار یم ما ګناه کړې ده
چې مې ګل رنګ سره وفا کړې ده

زهٔ د هر چا په غم شنلګی وهمه
هر چا زما په غم خندا کړې ده

ما ته یې خبرې د ځوانې مرګ کړې دي
ما ورته تول عمر دعا کړې ده

اوس راله سر باندې لاسونه راښکي
چا چې زمونږ د سر سودا کړې ده

څنګه په دار یې خېژوي او کنه
منصور خو هاغه ګناه بیا کړې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړګے مې نۀ لګي د یاره اوس په دې کلي کښې
زړګے به څۀ ولګي نشته دے زړګے کلي کښې

چې ستا د ښار په دروازو باندې ننه شومه
ما نه شو پاتې هغه شور هغه مستګے کلي کښې
یاره ته سلام نه پس د بیاره درسي ووایه چې
بغیر لۀ تا نه ایسار بېږي نه سپرلے کلي کښې
ستا انتظار باندې به ژوند ستا په کوڅه کښې تېر کړم
زمانه نۀ دے پاتې هېڅ پوله پټې کلي کښې
صبا په لوےٍ سفر روان یم مروره یاره
اوګڼه دا مې اخېري ماخیګرے کلي کښې

زما یقین دے څکه نۀ دا خم منصوره یاره
د یار غمونه به مې زړ کړي لیونے کلي کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د سرو شونډو ارمان به مې پاګل کړي
ډېره زر ده چې نادان به مې پاګل کړي

ځکه نهٔ د رحم اشنا زما یقین دے
ستا د کلي ماشومان به مې پاګل کړي

زهٔ بے څنګه پوهوم نهٔ پوهېږي
د ساده باده جانان به مې پاګل کړي

لږ به دهٔ باندې هم روڅښنه چې نشه شي
ساقي جانه مُلاجان به مې پاګل کړي

خهٔ پاګل زړګي پاګل کړمه منصوره
خهٔ چې مخې د جهان به مې پاګل کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ شاعریم د ښایستونو طلبګار یم
د سپرلي او سرو ګلونو طلبګار یم

زهٔ په ځوانئ دل کړم د وخت ژړندي
خو زهٔ اوس هم د جامونو طلبګار یم
د رقیب سره جنګونه مې یادیږي
ستا د مینې د جنګونو طلبګار یم
چې مدام را سره ستا په ځائے یو ځائے وي
ستا د یاد ستا د غمونو طلبګار یم
تورو زلفو دې ژوندون راله ایرې کړو
ستا د شونډو د سرونو طلبګار یم
ما رو تا چې پکښې یو وو کهٔ هغه وي
زهٔ په ویښه د خوبونو طلبګار یم

پروا مهٔ کوه رقیبه یو ځل نهٔ دے
زهٔ منصور یم د دارونو طلبګار یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

سکه ماشوم چې بناریه کښې ورک شي
داسې مې زړه ستا ننداره کښې ورک شي

چې د گل مخې مخ ښته او گور مه
زما دردونه په سینه کښې ورک شي
چې ستا د زلفو په ځنگل کښې ورک شم
سکه مېلمه چې توره شپه کښې ورک شي
مونږه چې اوښنو ، یسله خود کښې راشو
زاهد چې اوښنې مېخانه کښې ورک شي
بیا ورسره تاله وفا نه بناځي
زما رقیب چې ستا کوځه کښې ورک شي
د نوي دور دیار به څه اووایم
راحت کښې راشي په غوبمه کښې ورک شي

د منصور یار به څو په زړه کښې وي ستا
ځلے چې زور شي مقبره کښې ورک شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورک نهٔ شي

ګل د دوارو سترګو تور که چې ورک نهٔ شي
یا ئې ګُل غوندې سمسور که چې ورک نهٔ شي

په صحرا باندې روان ئې د یار غم دې
یا سندره که یا شور که چې ورک نهٔ شي

وه رېباره دا زما دا شناکور دے
ورته دوه سترګې خلور که چې ورک نهٔ شي

زړهٔ وی خبر کهٔ هر څهٔ ورک شول پروا نشته
د یار غم په اوبو سور که چې ورک نشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دې د سپینې مینې تور وا نخلي
زړهٔ به مې ستا په زړهٔ کښې کور وا نخلي
پام کوه سترګو له زور مهٔ ورکوه
د زړهٔ د دنیا مې چې رته زور وا نخلي
د دهٔ په مړ وجود به څهٔ تبر بڼ یے
چې یې قدم په څوا د ګور وا نخلي
د لستې به څنګ غریب به خېټه موړشي
چا نه روږدې چې قرض پور وا نخلي
د نوې دور ښکلې به خپل دې کړي څو
ستا په سر هیڅ چرې به تور وا نخلي
بیا څو منصور نهٔ دے دروغ به وائي
ګل نه چې بیا مهي خُسله په زور وا نخلي

په کو مه خُسله به ځان ته وائي منصور
چې ستا په مینه کښې پېغور وا نخلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یار سینه خُله منه ده
زما مینه هم رښنه ده

د بوسې سوال مې ترې اوکړو
یا غږ نه کړي یا کنېه ده

ما به غرق ما به تباه کړي
چې عادت په چیښنه ده

یو ما بڼ ته ختې نهٔ شي
بل دې یو یو سر پښه ده

ستا د زلفو د باد وړاندې
د منصور مینه بښه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړهٔ په کور کښې یار ساتم خو لېونے نهٔ ساتم
صفائي وو سېل چې نور په زړهٔ کښې دے نهٔ ساتم

بغیر د یاره چې په ما باندې د ځانه گران دے
رقیبه زهٔ د زړهٔ په کور کښې بل سړے نهٔ ساتم

د جانان کوڅو کوڅو برېښو سره او نهٔ نخلي
د دې د یرې نه په پوزه مچکے نهٔ ساتم

تا سره مینه کوم مینه درنه غواړم کُله
د زړهٔ په دشته کښې د بغض بُزغلے نهٔ ساتم

ما د منصور نه چل زده کړے دے غرور نهٔ کوم
تندے مې روڼ وي چا ته وران ویجاړ تندے نهٔ ساتم

(c) ketabton.com: The Digital Library

تهٔ زمایه ننګ شرمیږي زهٔ خوستایه ننګ بې نام یم
د اسې هیر به دي کړم ګله، څنګه تا ته چې ګمنام یم

زما ځان کښې د زړهٔ سره د ا عادت چې شانه خوښ دے
چې د ښکلو صفت کیږي ورته ناست په احترام یم

ساقي نیست دي راته خراب دے که او بو کښې نشه نشته
څنګ چې ومه یه یو ځاځکي ساقي ها غسې په جام یم

ستا د مینې پر ځغ تګ دے په مزه سره روان یم
هر قدم ټکرې خورمه، غورځیږ لے ګام په ګام یم

نهٔ منصور خفه کوُمه نهٔ جانان نه صبرږ ے شم
سحر تا ته په سجده یم د ا شنا چم کښې ما بنام یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلې مانه نه هېرېږي لا تر اوسه
په زړګي مي راورېږي لا تر اوسه

ځواني ختمه پټ پتهو نه ختم نه شو
زما يار مانه پټېږي لا تر اوسه

پوره کال تر منځه تېر شو ځلا نه شو
خوا کښې غلې مي تېرېږي لا تر اوسه

محبت کښې د وصال پښتنه مه کړه
ارمانونه مي قتلېږي لا تر اوسه

يم حيران چې منصور روغ دے که پاګل دے
بې وفا پسې ژړېږي لا تر اوسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

درد چې د چا ګوګل ته ونه رسي
هغه به ستا وربل ته ونه رسي

چې خپلې پښې ځان پسې خپله راښکي
چرې به خپل منزل ته ونه رسي
روایه ماله به خوب څنګه راشي
سر چې مې ستا څنګل ته ونه رسي
هغه به څه سروي کم عقله یاره
چې ستا په نوم مقتل ته ونه رسي
شرط پرې کېږد و رشنا زما غزل چې
ستا د ې ځلې کنځل ته ونه رسي

مړ به شي ستا د محبت نکات چې
ستا لبونې اجمل ته ونه رسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان به خپله د ایرو غونډې ایرې کړي
وه زړګیه چې د ښکلو تذکرې کړي

په آسمان باندې وریځې راخورې شوې
که حسین په سپین جبین زلفې خورې کړي

ځکه روس د غنم رنګو نخوا کښې ګرځم
د جهان ښکلو رښتې راسره پرې کړي

چې په ښکلو پسې ګرځي ښکلې غواړي
لېونیه مابه زر، ذرې ، ذرې کړي

مُلا وښیل شابې دا بل منصور په دار کړي
چې جماعت کښې مې صنم، صنم نعرې کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هاغه زوړ اشنا دي یم"

څنګه روس مې پېژني
ښهٔ په غور را وګوره

هغه زوړ اشنا دي یم
موږ چې پټ پټ تونې کړو

تا نه چې ورک شوے وم
ما نه چې ورک شوے وې

روس دې خیال کښې راغلمه
ستا جوړې یادېږي نه

هاغه د روږو ما ښام!
موږ چې الله‌هو به وې
بره د حجرې په ګټ
موږ دواړه چې ناست به وو

څنګه روس څهٔ پوهرشوې
روس درته درياد شومه

پاسه را ترغاړه شه
وه مانه روک شوي يه

هاغه زوړ اشنا دې یم
هاغه زوړ اشنا دې یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

قابل

چې د چا زړهٔ ورته زړګے نهٔ ښکاري
هغه سړے د سوز په وقابل دے

چې هر یو ښکلي پسې ځي، ځي کیږي
زما زړګے د سوز په وقابل دے

انا الحق

یو ویشتمه که ئې که هم انا الحق ووې
په قسم چې به ئې چت خلق په دار کړي

منصور هاغه منصور نهٔ دے لېونیه
چې دے ستا غوندې کښې جت خلق په دار کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

جلیا شوم نهٔ کړم سنګ ، مني روکنه
ماپه خپل ځان پتنګ ، مني روکنه

بغېر له تانه څنګه وه جانانه
د زړهٔ محفل مې رنګ مني روکنه
چې ستا کوڅه پرې ګل ورېنه شوله
زما د ویني رنګ ، مني اوکنه
ماپه د ډهلي هم باچاڼي کړې ده
زما د توري شرنګ مني او کنه
چې راګوزار شوم یار خنداکښې وویې
څنګه دسترګو جنګ مني اوکهٔ نه
ځې پښتو کس مولار کښې څنګ پرېښودهٔ
زمونږ پښتو او ننګ مني اوکهٔ نه

دا خو مني چې زهٔ منصور ملنګ یم
په ځان زما قلنګ مني اوکه نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وطن په نوم

وطنه ستا د ننګو غرونو نه زار ی
ستا د صحرا ستا ځنګلونو نه زار م
ستا د وګړو سپینو زړونو زار م
ستا د زلمو د همتونو نه زار م

لا تا لوګې لا تا قربان وطنه
په مادر وطن نه ګران وطنه

زه ستا په خاوره زېږېدلې یمه
زه ستا په خاوره لوبېدلې یمه
ستا په نوم ځر چاپېږ ندلې یمه
تا په قدم ګټلې یمه

وطنه
مونږ یو په تا باندې ودان
سمسور دې ستا وي ګلستان وطنه

زه ستا صحرا په لندن نه ورکوم
خیبر په ملک د دښمن نه ورکوم
زه ستا کوڅه په ګلشن نه ورکوم
ښېښې د بل په وطن نه ورکوم

رسوم بیرغ دې تر اسمان وطنه
روچت دې ستا وي مدام شان وطنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا هره لاره امریکه دد ماته
د جنت لار خو ستا کوخه ده ماته
چې هره ژبه دې خوږه ده ماته
د رقیب ځکه ستر که سره ده ماته

سنده او بلوچ، پنجاب افغان وطنه
ماته دې ټول رونړه یو شان وطنه

که ستا تور غر دے که بولان دے
که تاتره که کوهستان دے
که ستا شند ورکه ستا بولان دے
ماته خو ټول یو پاکستان دے

لتا لوګے به کړم ځیل ځان وطنه
اے د اقبال خوشحال رحمن وطنه

ستا په نوم هر ځائے کښې مسرور یم
تا ته معلوم یمه مباتور یم
په تا باسلمه سر منصور یم
ټوله نړۍ کښې مشهور یم
زما خو دغه دے ارمان وطنه
چې دې یا وینې کړمه ځوانان وطنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

به خپله باندې خپل کور کړلو وران زما زړګي
پیدا نهٔ کړو د یار زړهٔ کښې مکان زما زړګي

مسکرو په خوبونو، په خیالونو کښې مدام
ښکل کړې د جهان واړه خوبان زما زړګي
دیدن له دې اشنا په ویرانو ګوره ډېره دے
پرېښودے ستا د یاره ګلستان زما زړګي
زما دا پښتنه ساده باده مینه مسکرو
لاهو کړه په ښائستو د ټول جهان زما زړګي
زما اشنا نادان دے په یوه باندې پوهېږي
بېلے دے بهتے په خپل ویران زما زړګي

زما منصور زړګي د دار رسئ په شونډو ښکل کړې
بېلات کړے د عشق په کوم میدان زما زړګي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فطرت د ښائستونو طلبګار يم
د سپرلي او سرو ګلونو طلبګار يم

زه په ځوانه ځوانۍ د ل کوم د وخت ژړنې
څوړه بيا هم د جامونو طلبګار يم
ستا د زلفو دې ژوندون ماله ايرې کړو
ستا د شونډو د سرو نو طلبګار يم
د رقيب سره جنګونه مې ياد بڼ يې
ستا د مينې د جنګونو طلبګار يم
ما او ستا چې پکښې يو وُ که هغه وې
زه په وړخه د خوبونو طلبګار يم
چې مدام ما سره ستا په ځائې يو ځاې وي
ستا د ياد ستا د غمونو طلبګار يم

پروا مه کوه رقيبه يو ځل نه دے
زه منصور يم د دارونو طلبګار يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما د وحشت په تورو شپو کښې سحر روڼه لیده و
یار مې د کلي په کوڅو کښې سحر روڼه لیده و!

د یار د هجر په دیوه باندې مې ځان وسپړه
لکه پتنګ مې سرو لمبو کښې سحر روڼه لیده و
ما ته د ژوند د ښکلا څه پته ده څه ته وايي
ما زندان تورو تیرو کښې سحر روڼه لیده و
په سپین رخسار باندې یې زلفې لکه شپې خورې دي
نن مې د یار په اننګو کښې سحر روڼه لیده و
بېګاه مې خوب کښې د رقیب ګرېوان تارتار کړو ګله
چا په رېښو رېښو جامو کښې سحر روڼه لیده و
موږ ته تېکې د ژوندون په هر ډګر روڼ خورې
موږ ته په دې سپېرو تندو کښې سحر روڼه لیده و

(c) ketabton.com: The Digital Library

وصیّت منصور

ﭘﭽﻲ کله مړ شمه زهٔ
نو ما په خاورو ښخ کړئ
کهٔ سوزوئ مې کله
مهرباني اوکړئ دا
زما د تن نه زما زړګے روباسئ
کهٔ بیا سوزېږمه زهٔ
خیر دے پروا نشته دے
روباسئ زړهٔ مې ځکه
زما خوږو سلګو
چرته هغه اونهٔ سوي
ﭼﻲ مې په زړهٔ کښې روسي

دا وصیت دے زما
دا وصیت دے زما

یادګیرنه: دا پورته آزاد نظم ما د اردو ژبې د یو نظم په خیال کښې لیکلے دے۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

سندره

خلق ورپسې تلي په اوښ به ئې سوره راوړي
روس به مېلمنه راوړي
مونږ کور سنبال کړے دے

روس به مېلمنه راوړي زړهٔ د پرخو شحالېږه مه
زړهٔ د خوشحالۍ نه په جامو کښې ځښېږه مه
مځکښې به جنګیان وي اوښ به روستو کجاوه راوړي
روس به مېلمنه راوړي
مونږ کور سمبال کړے دے

کله مېلمنه چې زمونږ کښېنوي پالنګ کښې
ناستې سهيلۍ به ورسره وي ټنګ په ټنګ کښې
څوک به ورله توره چائے، څوک به ورله شنه راوړي
روس به مېلمنه راوړي
مونږ کور سمبال کړے دے

وائي د توپچي منصور ناوې خفه کېږه مه
روس به د پرعالم راشي غلې شه ژړېږه مه
تاله به کوسۍ رومېږ ماله به سهره راوړي
روس به مېلمنه راوړي
مونږ کور سمبال کړے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

اجمل منصور

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library